

LIBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Coperta: Sasha Segal
Corectura: Emanuela Cîrligeanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DINU, CRISTINA

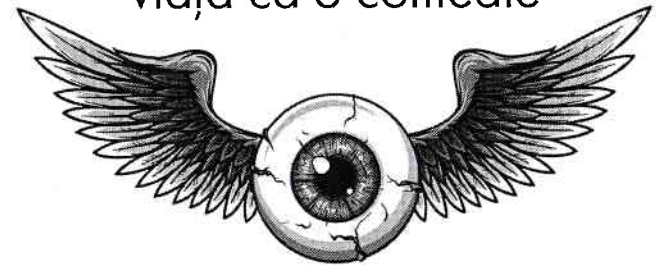
Feromental / Cristina Dinu. - București : Siono Editura, 2023
ISBN 978-630-6509-36-2

821.135.1

**CRISTINA
DINU**

**FERO
MENTAL**

viața ca o comedie

SIONO
EDITURA

București 2023

CUPRINS

De ce această carte, când aveam atâtea altele de scris?	5
De-ale minții mele organizate	9
Mama mă-sii	19
Șofer mic. Scleroze mari.	30
La doctor	83
De-ale dragostei	107
Accidentul meu cel de toate zilele	121
La final de drum	159

Motto:

*Dacă viața e o curvă,
măcar s-o duc la operă*

De ce această carte, când aveam atâtea altele de scris?

Evident că răspunsul este: „Din mai multe motive!”

În primul rând am scris-o exclusiv pentru Editura SIONO. N-am avut niciun gând să o public. A fost la un moment dat o perioadă mai aglomerată la ei și m-am gândit că le-ar prinde bine să se destindă cu un pic de umor. Am profitat de faptul că aveau deschis un concurs pentru romane și am trimis-o la concurs știind că vor fi nevoiți să o citească.

Acum, dacă tot m-au împins de la spate să o public, au venit și celelalte motive.

Unul ar fi că nu vreau să moară umorul. În ultimii anii treaba asta corectă politic și nebunia cu „ofensarea” tuturor din orice a dus nu numai la imposibilitatea de a dezbate idei, de a dezvolta concepte că riști să lezezi vreun incult, cât și la cenzurarea umorului. Ți-e frică naibii să mai zici

Motto:

*Dacă viața e o curvă,
măcar s-o duc la operă*

De ce această carte, când aveam atâtea altele de scris?

Evident că răspunsul este: „Din mai multe motive!”

În primul rând am scris-o exclusiv pentru Editura SIONO. N-am avut niciun gând să o public. A fost la un moment dat o perioadă mai aglomerată la ei și m-am gândit că le-ar prinde bine să se destindă cu un pic de umor. Am profitat de faptul că aveau deschis un concurs pentru romane și am trimis-o la concurs știind că vor fi nevoiți să o citească.

Acum, dacă tot m-au împins de la spate să o public, au venit și celelalte motive.

Unul ar fi că nu vreau să moară umorul. În ultimii anii treaba asta corectă politic și nebunia cu „ofensarea” tuturor din orice a dus nu numai la imposibilitatea de a dezbate idei, de a dezvolta concepte că riști să lezezi vreun incult, cât și la cenzurarea umorului. Ți-e frică naibii să mai zici

o glumă, nu cumva să fii amendat, atacat, ostracizat pentru discriminare, bullying, limbaj agresiv etc.

Majoritatea bancurilor au pornit ca forme de autoironie. Un prost cândva, la un moment dat, a fost primul care a spus o glumă cu proști pentru că avea cea mai bună cunoaștere a subiectului.

Păi dacă pun pe rețelele de socializare vreunul din bancurile de mai jos îmi pierd imaginea, contul, mailul și certificatul de naștere. Deși bancurile astea au pornit chiar din mijlocul minorităților, societăților, națiilor despre care sunt.

„Știți cum se numesc doi rromi pe o bicicletă? Crimă organizată!”

În Muntenegru populația este atât de leneșă, încât au făcut un concurs pentru cine stă cel mai mult timp întins. Sunt atât de conștienți de lenea lor, încât ei singuri au inventat glume în care se autoironizează. În mod amuzant, cele mai apreciate reclame pentru magazine sunt cele în care se „bate” apropo la lenea lor. Descrierea lor cea mai bună ar fi ca articol de lege „Dacă simți vreodată nevoia să muncești, ia o pauză că o să-ți treacă!”

Albanezii recunosc despre ei că sunt nespălați, agresivi, corupți și hoți. Până să ajungă să glumească alții despre ei, și-au făcut singuri un întreg folclor de bancuri, de la „un albanez făcând sex se numește viol” până la „albanezii merg cu geamul închis la mașină pentru că au impresia că mirosul vine de afară.”

Scoțienii sunt hapsâni și zgârciți. Sunt ei supărați că râd alții de ei? Nu, pentru că au și ei

propriul lor umor despre asta. „Sandy decide să se spânzure. Prietenul lui Donald ajunge la timp, taie funia și-l salvează. Sandy, plin de recunoștință, îi trimite nota de plată pentru funie.”

Ok, revenind la lucruri serioase, alt motiv pentru care public cartea asta este că iubesc umorul. Pentru mine este absolut fascinant cum am reușit noi,ăștia, animăluțele astea bipede, să dezvoltăm ceva ce nu există la nicio altă specie pe planeta asta: gluma!

Păi cum să lași să moară umorul când este o pastilă de sănătate în adevăratul sens al cuvântului? Au studiat ei oamenii cu capul mare câți hormoni ai fericirii se secretă și ce importanță au voia bună și starea de bine în vindecare. E dovedit științific și nu, nu doar de către cercetătorii britanici.

Iar ultimul motiv care m-a făcut să vă arunc în brațe volumul acesta este că îmi place să râd de mine și mi se umple sufletul de bucurie când îi fac pe alții să râdă de prostiile mele. Absolut de fiecare dată când fac un rahat, nu doar că-i pun și moț, dar mai sunt și prima care anunță pe toată lumea cât de proastă sunt. Când îmi urlu anunțul caut mereu să o fac într-un mod amuzant. Pe de o parte, poate învață careva ceva din prostia mea și, pe de altă parte, poate reușesc să aduc ceva zâmbete.

Ce-i drept am observat cu „dulce și tristă mirare” că am reușit să lezez caractere firave și delicate inclusiv cu autoironia. Parcă mă și văd într-un viitor nu foarte îndepărtat ajunsă după

gratii că mi-am permis să râd de mine public.

Daaar umorul ăsta are și o latură interesantă și al naibii de utilă: ajută la trierea oamenilor. Am observat că o persoană cu cât este mai citită, mai cultă, mai cu mintea deschisă și cu orizontul larg, cu atât înțelege mai multe glume și cu atât este mai iubitoare de umor. Cu cât e mai prost un om, cu atât glumele îi sunt jigniri, atacuri la persoană sau bancuri slabe, simple și banale.

Care-i treaba cu motto-ul de pe prima pagină? Asta dacă vă întrebați, dacă nu vă întrebați vă spun oricum. Dacă tot e viața grea, nedreaptă și profitoare, măcar să ne comportăm ca și cum am ști ce facem, chiar și când suntem proști, să fim ca și cum am ales să fim proști și să găsim cu noblețe umorul în tot ceea ce pășim. Oricât de tragică ar fi o situație și oricât de morbizi am părea în râsul nostru, important este să ne aducem voie bună în suflet și să nu cădem pradă disperării. E un soi de comportament galant la adresa jigodiei ăsteia de viață.

Deci să trecem la treabă și „să ne râdem de mine”!

De-ale minții mele organizate

Despre cuvinte

Ce pot spune despre ele este că, pe de o parte, sunt certată cu ele iar, pe de altă parte, mă enervează că oamenii dau sensuri inexistente cuvintelor. Cum se înțelege în mine acest paradox? Simplu, pe de o parte pot spune „dă-mi și mie mușmundrelul ăla” și, în aceeași propoziție, mă pot enerva pe unul care-mi spune „stagii” în loc de stadii ale unei operații.

În altă ordine de idei, sunt autor cu cărți publicate și eu încă nu am reușit să trimit editurii nici măcar un amărât de e-mail în care să nu mi se corecteze un cuvânt sau o distrugere a limbii române. Dar cartea aceasta va trece pe la editură și pe nervii lor vom putea considera că am scris corect.

Veniți cu mine să detaliem un pic subiectul dicționarului meu mental ca, până la finalul cărții, să putem vorbi aceeași limbă. Mai mult, voi aceeași cu a mea, că altfel va fi dificilă lectura.

Uneori am momente când mă obosește să vorbesc. Nu știu dacă ați trăit vreodată asta, dar e, așa, ca o secetă de aer în plămâni. Efortul în sine de a enunța mai mult de două silabe mă obosește

fizic și psihic. Parcă alerg un maraton când îmi umflu burta să răsuflu trei cuvinte. Din acest precis motiv, cuvintele lungi din viața mea au altă denumire. Dacă ești de-al casei știi la ce mă refer, dacă ești nou venit prin lumea mea, cel mai probabil îmi vei recomanda psihiatrul.

Această slăbiciune a mea în pronunția unor cuvinte uneori mă afectează și la scris. Spațiile astea între cuvinte sunt ca niște pauze, niște bănci de rezervă pe care stai să-ți tragi sufletul. Înainte să ajung să public cărți, eu scriam cu multe puncte de suspensie „...”. Cele trei punctulețe de pauză, de gândire, de suspans, de ce vreți voi să le vedeți a fi, pentru mine erau o reproducere în scris a modului meu de a vorbi. Aveam nevoie de mult aer în plămâni ca să mai torn câteva cuvinte, inclusiv în scris. Nu știu cum scrieți voi, dar eu mental vorbesc literele și cuvintele când le scriu. Nu știu dacă e cu rolul de a mă ajuta să scriu, dar știu sigur că mă obligă să fiu prezentă și nu mă trezesc după cinci minute prin bucătărie uitându-mă în frigider și întrebându-mă ce gând nebun m-a adus acolo că nu mi-e foame și trebuie să termin nu știu ce lucrare, dar, vai, am uitat să-l sun pe X. Înțelegeți ideea, da?

Revenind la cuvinte, dezumidificatorul meu se ocupă de uscatul hainelor și de îndepărtarea umezelii în zile ploioase, pentru că am trecut printr-o perioadă de mucegai în tot și peste toate și n-o mai vreau. Știți voi cum îi spun acestui dezceva? Gicuță! În viața obiectelor mele există un singur Gicuță și toți apropiații mei știu despre ce e

vorba. Când mă vait de el, când îl laud, când merg să-l golesc este ceva normal să fiu auzită zicând:

– Doamne cât îl iubesc pe Gicuță, uite tu ce șosete pufoase am eu în picioare azi, numai și numai mulțumită lui și grabei cu care mi le-a uscat!

– Dacă pățește ceva Gicuță, eu înnebunesc și calculatorul iubitului meu va avea toate integralele ruginite!

– Azi Gicuță a scos șase litri de apă! Șase litri! Tu pricepi ce înseamnă asta?

Ruloului cu bumbișori, pentru tras pe el pentru masaj la spată, îi spun Gigel. Pe acest Gigel îl pui gingaș pe jos, te așezi cu ahh, îhh, sau fiecare după posibilități, cu spatele pe el, te miști față-spate cu el sub tine și gemi orgasmic la fiecare troznitură și relaxare de mușchi. Nerecomandat în locațiile prost izolate fonice și cu multă lume.

Există doi Gigei în viața mea și nu există niciun dubiu despre care vorbesc. Al doilea este o statuie de 4.3 metri înălțime pe care am făcut-o în 2022 (din metal, care nu mă știți io mi-s Metal Poetry by Cristina Dinu, mai pe scurt „gagica aia de face fiare”). Ca să fiu așa mai neaoșă, vă pot spune că un Gigel m-a „satisfăcut” într-o anumită zi, în timp ce ălălalt m-a satisfăcut. Nu pronunțați prea des prima variantă a cuvântului, că o să ajungeți în dese mele perioade penibile, în care nu vă mai iese forma corectă. Să nu ziceți că nu v-am zis!

Cu orice gândac cu care mă intersectez prin atelier și nu e gândac, clasicul gândac sau